

У К Р А Т І Н С Ь К Е П Р А В О С Л А В Н Е С Л О В О

UKRAINIAN ORTHODOX WORD

Box 595, South Bound Brook, N. J. — 08880.

Entered as Second-class Matter at the Post Office at South Bound Brook, N. J.

РІК XV. — Ч. 2.

ЛЮТИЙ, 1964 — FEBRUARY, 1964

VOL. XV. — № 2.



Світлина з історичної зустрічі Вселенського Патріярха Атенагораса I з Папою Павлом VI, що відбулася 6 січня ц. р. в Святій Землі.

Українське Т-во Альфа-Омега при Ванкуверському університеті відзначило нашого отця-основоположника грамотою досмертного членства. Отець брав провідну участь на кожному відтинку українського життя. Тепер є Ректором Інституту Св. Івана в Едмонтоні.

Пані Добродійка Симчич є абсолютною університету Бритійської Колумбії з степенем Б. Ед. (Бечелор оф Едюкейшон). Тепер учительює в державній школі. Маючи непересічні здібності, високі педагогічні кваліфікації, невичерпну енергію, провадить спеціальні класи дітей та дає виклади учителям державних шкіл, а разом присвячує час від приїзду до Ванкуверу для скріплення української, а головню Недільної школи при громаді. Під її провідом та з поміччю учительюк у 1957-8 році Недільна школа дійшла, на підставі списків, до 168 дітей, включаючи садочок. Садочок провадився за допомогою старших учнів, вихованих у нашій Недільній школі. Лекції Недільної школи заініціювали Отець і Добродійка.

Син їх Павло скінчив медицину й тепер спеціалізується в університетському шпиталі в Мінеаполіс, Мінн. США. Дочка, панна Орися, закінчила університетський вишкіл у Ванкувері і вчителює в Норт Ванкувер, Б. К.

Ми, українці, можемо лише тішитися без заздрости цією зразковою священничою родиною, яка своєю довголітньою працею та своєю висококультурністю здобула признання й пошану для Церкви та Української спільноти.

Ф. Богдан.

3 ПОСВЯТИ ДОМУ НА ЦЕРКВУ-ПАМ'ЯТНИК

Позаминулого 1962 р., з Мінеаполісу, Мінесота, до Денверу, Колорадо, прибула родина добродіїв Степана і Євгенії Коцюбів, з батьками. Ця релігійна родина відразу вписалася в члени парафії Укр. Прав. церкви Св. Покрови в Денвері. Добродій Ст. Коцюба знааний нам від кількох літ як ревний церковник і щедрий жертводавець. Він прислав ще з Мінеаполісу до Денверу пожертви на нашу церкву. Нещодавно панство Коцюби купили в Денвері дім. Перейшовши до нього, за нашим звичаєм та традиціями, вирішили зараз же його посвятити.

Отже в неділю, 1 грудня м. р., після Служби Божої запросили о. Настоятеля і кількох парафіян на це родинне свято. Чин посвяти дому довершив настоятель о. Т. Діателович при співучасті дяка-диригента інж. Ю. Сластіона й кількох хористів. Під час обіду з привітаннями і побажаннями виступили о. Настоятель, господар дому, Ф. Гнойовий і д-р С. Кротюк. Промовці згадували також про життя нашої парафії, її додатні сторони і недоліки.

Після того Настоятель о. Т. Діателович звернувся з закликом до присутніх скласти пожертви на Церкву-Пам'ятник. Такі пожертви зложили: Ст. Коцюба \$10.00; по \$5.00: о. Т. Діателович, д-р С. Кротюк; по \$2.00: Ф. Гнойовий, д-р Б. Вавришук; по \$1.00: інж. Ю. Сластіон, М. Биковська, А. Січинський, В. Виннич, Ст. Стебельська — разом \$29.00.

Всім жертводавцям щире спасибі, а мешканцям священного дому многая літа і мир дому тому! **Ф. Гн.**

ПАМ'ЯТЬ ЖЕРТВ ГОЛОДУ ЗОБОВ'ЯЗУЄ

Передаючи цьогорічні дивіденди УНСоюзу членам нашого 345-го відділу (Мінеаполіс, Мінесота), управа відділу організувала, поруч із збірковою акцією пожертв до Фонду Наглої Потреби УНС та збіркою пожертв на розбудову нашої місцевої української відпочинкової оселі „Кун-Лейк“, також і збірку пожертв на довершення будови Церкви-Пам'ятника в Бавнд Бруку. Ця збірка дал \$65.00. Доеднуючи до них \$15.00 з відділової каси, пересилаємо до Консistorії УПЦ чек на \$80.00.

Жертводавцями були: проф. Пундик Юрій \$3.80; др. Данилюк Михайло \$3.60; по \$3.00: інж. Амерслав Анд-

рій, Гайва Петро, проф. Грановський Олександр; інж. Фридрих Андрій \$2.40; по \$2.00: прот. о. Антохій Микола, Берецька Оксана, Гноевий Анатоль, др. Гуменюк Леонід, інж. Гінтнер Олександр, Дербуш Микола, Змага Олекса, Каркоць Михайло, Кість Ганна, Рибак Роман; по \$1.80: ред. Колянківський Микола, Кулик Василь; по \$1.60: Полець Олександр, Тоцький Семен; по \$1.00: інж. Гайдай Олександр, др. Гайдак Микола, Гарасим Ганна, Гловацький Василь, Данилюк Аліса, Домбровський Василь, Елліот Інна, Квятковський Михайло, Ковалів Йосип, Купріячук Степан, Маланчук Константин, Назаренко Катерина, Пилатюк Олекса, Саламандик Гльорія, інж. Филипович Олександр, полк. Філонович Василь, Форсман Роза, проф. Янківський Дмитро, Семетюк Анастасія \$0.90; Пупеза Василина \$0.50.

Наступного року наш відділ УНСоюзу знову переведе збірку коштів для Церкви-Пам'ятника. Гадаємо, що у списку жертводавців, як і цього року, будуть, поруч з вірними УПЦ, також і українці іншої церковної приналежності, бо ж будова Церкви-Пам'ятника є всенациональною справою, в тій самій мірі, як всенациональною була трагедія штучного голоду в Україні.

Звертаємося до відділів Українського Народного Союзу та відділів інших українських братньо-забезпечених організацій із закликом — також перевести збірку коштів на довершення будови Церкви-Пам'ятника жертвам голоду. Це ж бо є наша загальнонаціональна справа.

Управа 345-го відділу УНС.

ДВІ РАДІСНІ ПОДІЇ В ПРАВОСЛАВНІЙ ПАРАФІЇ В КЛІВЛЕНДІ

Цього року, в місяці жовтні, відбулися в нашій громаді дві радісні події. В тому місяці святкувалося два „Золоті Ювілеї“ в двох заслужених і поважаних у парафії родинах.

Перше свято відбулося 7 жовтня. Григорій і Марія Лозик відзначили 50-ліття подружого життя. Св. Службу Божу того дня відслужив парох о. Степан Голутяк. Після Св. Літургії о. настоятель поблагословив щасливих ювілянтів і склав поздоровлення, побажавши їм Божого благословення, щастя й радості та многи дальші літа життя. Присутні діти, внуки, парафіяни та члени Сестрицтва — всі зі сльозами радості теж вітали шановну пару, відспівавши їм „Многая літа“.

Після відправи, Сестрицтво Преч. Діви Марії, до якого належить від самого початку шановна Ювілярка, справило обід. На обід прийшло поважне число людей, щоб особисто привітати шановну пару. Навколо батька й мами сиділи діти: 4 дочки — Анастасія, Анна, Олена й Марія й син Петро; тішилися, що Господь поблагословив їхніх батьків довгим життям та кріпким здоров'ям.

В часі обіду о. настоятель, вітючи Ювілянтів, Григорія й Марію, зокрема дякував їм за суму \$50.00, які склали на руки пароха на Церкву-Пам'ятник, що будується на спомин і вічну згадку по героях і мучениках українського народу. За прикладом цих щирих і добрих людей пішли і інші та склали ще \$50.00 на цю добру ціль. Це були: Антін Набережний \$10.00; по \$2.00: Ол. Вуйцік, Ол. Масляний, А. Держипільська, М. Туркас, М. Хромчак, Ант. Бончак, Ол. Бончак, М. Лапицька, Х. Секула; по \$1.00: К. Крачковська, П. Коровець, А. Августин, О. Крачковська, А. Маланчук, Л. Поганич, Р. Кузьма, Р. Пончак, М. Багній, А. Пенювич, М. Сорока, Ан. Смит, Ем. Пшевлюцька, Р. Тимцюк, А. Станько, Марія Лозик, Анна Лозик, П. Криль, Ю. Секелик, Р. Майкович; Н. Н. \$2.00. Разом \$100.00.

Друге свято відбулося 27 жовтня в честь шановних Петра й Розалії Криль. В той же день, після Св. Літургії, о. настоятель поблагословив щасливу пару та разом з присутніми в церкві родиною й парафіянами

була відправлена Панахида по героях, що впали за волю України під містечком Базар на Волині. Під час молебня і панахиди в церкві була велика кількість мирян і Одумівської молоді в уніформах. В церкві Св. Тройці молебень за Президента і Український Уряд в екзилі відправив о. прот. А. Селепина.

Всім, хто в будь-якій мірі спричинився у підготовці цього урочистого зібрання, Управа Товариства Прихильників УНР м. Ньюарку, Н. Дж., приносить щирі подяку.

К. Степовий.

УКРАЇНСЬКА ГРОМАДА В ДЖЕРЗІ СИТІ ВІДМІТИЛА 30-ЛІТТЯ ВЕЛИКОГО ГОЛОДУ

Українська Громада в Джерзі Ситі, в неділю 1 грудня 1963 р., відмітила 30-ліття штучного голоду в Україні жалібними сходами.

Сходниці, започатковані молитвою „Боже, вислухай благання!”, відкрив Голова місцевого відділу УККА п. Вол. Білик.

Доповідь на тему „Трагедія України в 1933 році” виголосив п. проф. Самуїл Мухин. Доповідач з'ясував присутнім, в який спосіб червона Москва організувала штучний голод, для того, щоб винищити більше 6 мільйонів українського селянства, як основного джерела українського націоналізму. Проф. Евстафій Ясеньовський відчитав „Звернення” владик Греко-католицької Церкви в Галичині в час того голоду, коли офіційний світ мовчав, до людей доброї волі про той голод і поміч.

Доповідь була доповнена деклямаціями учениць Рідної школи. Уривок із твору Ярославської про погребників відчитала Наталя Кравчук; Тереза Хижак продеклямувала „в обіймах голоду” Олеся, а „Плач сиріт над померлою матір'ю” Анна Дідик.

Жалібні сходи закінчено гімном „Ще не вмерла Україна”.

По закінченні сходниці, на заклик проф. Мухина, присутні зложили \$30.00 на Церкву-Пам'ятник в Бавнд Бруці. Пожертви зложили: по \$5.00: В. Жуковець, Ол. Ващук; Невідомий \$3.00; по \$2.00: Фр. Колодій, В. Гела, П. Лисак, Дм. Дідик; по \$1.00: Ів. Грабар, І. Шевчук, В. Карий, Зарічний, А. Драган, Ю. Харченко, В. Білик, М. Дзвоник, Невідомий.

Присутній

ТРИДЦЯТЬЛІТТЯ ГОЛОДУ В УКРАЇНІ ВІДЗНАЧИЛИ В ПАССЕЙКУ, Н. ДЖ.

Українські церкви і Об'єднані Організації відзначили, 1 грудня м. р., тридцятьліття голоду в Україні. В цю пам'ятну неділю наш парох о. прот. Т. Форостій відправив урочисту Панахиду за жертви голоду, сказавши при цій зворушливості слово та закликавши вірних до масової участі в Протесті-Академії, яка відбулася в залі Української Централі. Відкриття молитвою сумної Академії зробив Всч. о. Д. Федасюк з Укр. Кат. Церкви. Вступне слово, з великим зворушенням, виголосив п. Лесьо Сисин, а головну промову надзвичайно вдало сказав ред. В. Давиденко із „Свободи”. Хор проспівав дві пісні: „З чистим серцем” і „Народним Лицарям”, під бурхливі оплески зібраної громади. Деклямував „Прокляті роки” Ю. Клена — проф. Головацький, деклямував надзвичайно вміло і з глибоким чуттям, як справжній майстер цього діла. Головну промову в англійській мові виголосив мгр. А. Мец дуже добре. Виступав ще хор „Боян”, під диригуванням Я. Костишина, який проспівав „Журавлі” і „Молитву” із „Запорожжя за Дунаєм”, за що хори дістали належне признание оплесками дуже численної публіки. Слудувало ще кілька промовців, з яких годиться відмітити промову інж. Ясюка, представника і провідника Білоруського Конгресового Комітету, який в надзвичайно теплих словах висловлювався про українців, як друзів його також поневоленого народу. Відчитав резолюції п. Петич, як президент загального комітету по

організації імпрези. Він власне був і душею цієї надзвичайно вдалої імпрези. Також зроблено протест проти „Вашингтон Пост” за її ворожу акцію проти побудовання пам'ятника Т. Шевченкові у Вашингтоні.

На закінчення о. прот. Т. О. Форостій провів молитву, яку, на бажання багатьох, подається тут вілості.

„Царю Небесний, в Тройці Святій перебуваючий! Вислухай покірні молитви наші, які в ім'я цілого зболілого Українського Народу в нинішній вечір Тобі Єдиному приносимо! Прихили ухо Твое до благань наших, які шлемо за себе і за цілий наш обездолений Український Народ, який гекатомби жертв приніс у стіп Твогого жертвника за краще життя і за волю нашої Боголюбивої матері України! Почуй, Великий Боже, просьбу нашу, вислухай молитву нашу! Ти був, є і будеш нашим прибіжищем і захистом. Даруй нам Своєю ласку і правду, якої шукаємо століттями, працюючи над визволенням із кайдан ворожого займанця — Москви, яка забирала і забирає століттями останню латану сорочки з плечей обездоленого побожного Українського Народу!

Ворог наш скріпився і нищить далі наш Народ, як винищив був в тридцяти роках штучним голодом сім мільйонів безвинних українських селян. Подай, Господи, вічну щасливість у Твоєму Небесному Царстві всім жертвам голодової смерті, а нам подай сили і мужності витримати у нашій постанові: ціле своє життя віддати на службу Тобі Єдиному і на службу Українській нації!

Від самих початків Християнства не було в світі гірших Твоїх ворогів, о Господи, які б більше нищили Віру і побожний наш Народ, як червоні, що найголовнішою ціллю життя свого мають знищити Віру, а з нею і волю нашого Народу!

Ці всі наші болі і скарги приносимо Тобі, наш Небесний Отче, і просимо: подай нам сили і мужності! Дай, щоб на кістках невинно замучених семи мільйонів Українського цвіту — вирости нові лицарі, нові борці, які далі понесуть Твою незаплямлену хоругву до кращого завтра, до визволення нашого многостраданного Народу із тяжких кайданів дикости й жорстокости! Пошли нам нових і ще кращих провідників, які доведуть наш безталанний Народ до цілковитого визволення України!

Ми надіємось на Тебе і віримо, що встане Україна знову у великій силі і славі і розвіє тьму неволі, світ правди засвітить і помоляться на волі невольничі діти!

На Тебе надіємось, Тобі поклоняємося і Тебе слави-мо на віки вічні. Амінь”.

Чистий дохід з імпрези \$100.15 вислано на Церкву-Пам'ятник в Бавнд Бруку.

Резолюції були вислані до визначних сенаторів і конгресменів у Вашингтоні, а також до губернатора Гюса та визначних американців стейту Нью Джерзі. Про це місцевий „Геральд-Нюс” також своєчасно писав. Свято вийшо на славу українського імені!

Присутній.

ЗОЛОТИЙ ЮВІЛЕЙ ПАНСТВА СТЕПАНА І МАРІЇ ЛІВАЙ З РОЧЕСТЕР, Н. Й.

В неділю 10. XI. 1963 р. наша Громада відмітила 50-ліття з дня одруження ВШ. панства Степана і Марії Лівай.

Після Служби Божої було відправлено врочистого Молебня за чином Благословення Супругів в день 50-ліття їх шлюбу. Відправу гарно співав наш Хор під керівництвом п. Ю. Оношка. На цю оказію діти ювілятів прикрасили храм і св. Вівтар чудовими білими й золотими квітами. По Молебні ювілятів привітав о. Настоятель з відповідними для них побажаннями, а Парофіальна Рада через о. Настоятеля передала для них подарунок \$25.00.

Господь обдарував Ювілятів великою, славною ро-

У К Р А Т Ї Н С Ь К Е П Р А В О С Л А В Н Е С Л О В О

UKRAINIAN ORTHODOX WORD

Box 595, South Bound Brook, N. J. — 08880.

Entered as Second-class Matter at the Post Office at South Bound Brook, N. J.

РІК XV. — Ч. 11-12. ЛИСТ.-ГРУДЕНЬ — 1964 — NOV.-DECEMBER VOL. XV. — № 11-12.



Проф. ОЛЕКСАНДЕР ЛОТОЦЬКИЙ († 1939 — 1964)

В 25-ту річницю смерті визначного українського громадянина, міністра ісповідань Української Держави, посла УНРеспубліки до Туреччини, професора канонічного права Теолог. факультету Варшавського Університету, Директора Українського Наукового Інституту в Варшаві та автора багатьох наукових праць, складаємо поклін Його світлій пам'яті. В. Й. П!

Церква-Пам'ятник

На чільне місце своїх постанов V-ий Собор нашої Церкви поставив справу закінчення будови Церкви-Пам'ятника. Реферуючи на Соборі цю справу, Вл. Архiepіскоп Мстислав пригадав, що будову цього Храму було розпочато з дуже малим запасом готівки. Не зважаючи на це до будови приступлено, бо ініціатори будови мали безмежну віру у святість ідеї й скорі її зрозуміння всіма українцями поза Батьківщиною. І в основному вони не помилились, хоч, правда, зрозуміння ідеї поставлення Пам'ятника-Церкви, над спільною могилою мільйонів наших попередників та борців і мучеників за волю й державність України, зростало серед наших людей не так скоро, як того сподівались перші фундатори. Все ж таки число прихильників цієї ідеї постійно зростало й росте та зросло до тієї міри, що Храм-Пам'ятник уже стоїть і чекає лише на викінчення внутрішньої частини будови.

Як зазначив далі Владика, Церкву-Пам'ятник ми могли б закінчити вже років два тому, коли б не одна біда, а саме — пожертви на будову припливали повільніше, ніж росла сама будова. Через це ми завжди спізналися з виплатою належності за вже довершену роботу. Роки 1962 і 1963 були тими, в яких треба було сплачувати не тільки рати й відсотки за одержану на будову банкову позичку, але й задовження контракторів. Проте, на початку 1964 р. Консисорія вже мала змогу приступити до закінчення будови та розпочала в травні місяці пертрактації з кількома контракторами. Та, на жаль, передсоборна акція групи осіб, скерована проти Консисорії, стримала нормальний доплив пожертв на фонд будови, знижуючи суму місячних пожертв до 1-2 тисяч доларів. Це довело до того, що Консисорія постановила, а Рада Митрополії затвердила, — стриматись з закінченням будови, аж до рішення в цій справі цьогоорічного Собору Церкви. Представивши Соборові теперішній фінансовий стан фонду будови Церкви-Пам'ятника, на якому на день 1 жовтня ц. р. було \$55,065.64, Владика ствердив, що і тепер існують можливості приступити до закінчення будови, але лише і тільки при умові, що настоятелі й парафіяльні уряди тих парафій, які ще досі не виконали фінансового плану по збірці пожертв на фонд Церкви-Пам'ятника, що його схвалив попередній Собор 1961 р., негайно приступлять до збірки пожертв і закінчать її найпізніше до кінця квітня 1965 року.

У зв'язку з цим Собор доручив Консисорії поробити всі необхідні заходи, щоб до закінчення будови було приступлено якнайскорше, по зможі ще в біжучому році, з тим, щоб повне закінчення наступило найпізніше до червня-липня 1965 р. Одночасно Собор постановив звернутися з закликом до вірних нашої Церкви про дальші щедрі пожертви на закінчення будови нашої спільної Святині та зобов'язав настоятелів і параф. уряди тих парафій, що спізналися з збіркою пожертв, закінчити її до кінця квітня 1965 р. Окрім

того, Собор доручив Консисорії подати в найближчих числах „УПСлова” список тих парафій, що вже виконали визначений їм план збірки пожертв на фонд будови Церкви-Пам'ятника та щоб місячно подавати до відома цілої Церкви про ті парафії, які послішать за закінченням збірки пожертв серед своїх членів.

У зв'язку з цим, голова Консисорії, вже в перших днях листопада, розпочав розмови з контракторами і устійнив, що існує повна можливість розпочати частину робіт по закінченню будови вже в грудні ц. р., а саме — приступити до перевірки системи ogrівання цілої будови і закінчити її інсталяцію в верхній частині церкви. Так само, у тім же часі, можна приступити до закінчення інсталяції освітлення в верхній частині будови. Як стверджено, ці роботи мусять попередити інші, бо до тинкування внутрішніх стін церкви можна буде приступити тільки тоді, коли система ogrівання буде обслуговувати всю будову. Одночасно голова Консисорії ствердив, що існує можливість, ще перед 15 грудня ц. р., закінчити пертрактації з контракторами й підписати з одним із них умову на повне закінчення будови. Так само стверджено, що існують всі технічні можливості закінчити всю будову ще перед липнем 1965 р.

Проте, щоб закінчити будову Церкви-Пам'ятника ще перед липнем 1965 р., мусять заіснувати абсолютно певні й реальні фінансові підстави. А їх можуть і повинні дати в першу чергу ті парафії, що ще винні на фонд будови Церкви-Пам'ятника майже \$106.000. Коли цю суму парафії зберуть до кінця квітня 1965 р., тоді Консисорія буде мати повну змогу не тільки закінчити всю будову, але й сплатити наперед значну частину банкової позички, що її одержано на будову Церкви-Пам'ятника ще в 1960 р. і яка коштує нам на протязі минулого року майже \$20.000 за відсотки. А коштує лише і виключно тому, що з виконанням фінансового плану, що його схвалив Собор 1961 р., більшість парафій постійно спізналась.

Отже, як бачимо, ми маємо всі можливості будову Церкви-Пам'ятника закінчити і то в скорому часі. Треба тільки, щоб постанови соборів нашої Церкви в рр. 1961 і 1964 зобов'язували всіх нас, всі наші парафії, всіх священиків. Провід Церкви вірить, що цьогоорічний Собор, який об'єднав усіх нас і показав, що тільки в об'єднанні сила і змога виконати кожний перед Церквою обов'язок, доведе всіх нас до того, що в недалекому часі полине радісна вістка: **всі наші парафії повністю виконали свій обов'язок у ділі будови Церкви-Пам'ятника.** Цю віру Провід нашої Церкви бере за головну підставу до пороблення всіх заходів для найскоршого закінчення будови нашого Храму Слави.

Проте, особливу віру й надію Провід Церкви покладає на тих добродіїв — будівничих Церкви-Пам'ятника, які вже вклали в будову не одну свою цеглину та які, не зважаючи на ніщо, постійно додають свої шед-

рі пожертви, бажаючи лише і тільки одного, а саме — щоб вістка про закінчення будови яконайскорше облетіла весь світ й долетіла в Україну, в якій наші брати і сестри вже знають про розпочату нами будову Храму-Пам'ятника над сплюндрованими ворогом могилами наших братів-мучеників та дивуються, що будови цього Храму ми — вільні люди — ще й досі не закінчили. Про це свідчать листи з Батьківщини та оповідання тих, що мали змогу побувати на ній на проязі кількох останніх років. Пам'ятаймо про це!

СТАН ЗБІРКИ ПОЖЕРТВ НА ЦЕРКВУ-ПАМ'ЯТНИК

Парафії, що вже виконали план збірки пожертв на фонд будови Церкви-Пам'ятника: Св. Андрія в С. Бавнд Брук, Н. Дж., Св. Михаїла в Балтимор, Мд., Св. Покрови в Брукліні, Н. Й., Свв. Петра і Павла в Вільмінгтон, Дел., Св. Андрія в Гренд Репідс, Міч., Св. Михаїла в Геммонд, Інд., Св. Покрови в Денвер, Кол., Св. Володимира в Джерзі Сіті, Н. Дж., Успіння Пресв. Богородиці в Лорейн, Ог., Св. Юрія в Майнерсвілд, Па., Св. Миколая в Мінеаполіс, Мінн., Св. Миколая в

Монессен, Па., Св. Вознесення в Нанті Гло, Па., Успіння Пресв. Богородиці в Нортгемптон, Па., Св. Тройці в Сіятел, Ваш., Св. Тройці в Трентон, Н. Дж., Св. Покрови в Філадельфії, Па., і катедра Св. Володимира в Чикаго, Ілл.

Парафії, яким лишилось дозбирати менше як \$500: Св. Софії в Байон, Н. Дж., Св. Володимира в Гартфорд, Конн., Св. Покрови в Геркімер, Н. Й., Св. Івана Хр. в Джансон Сіті, Н. Й., Св. Тройці в Ірвінгтон, Н. Дж., Св. Миколая в Лейквуд, Ог., Св. Андрія в Лос Анджелес, Кал., Св. Стефана в Менвілд, Р. А., Св. Покрови в Нью Гейвен, Конн., катедра Св. Володимира в Нью Йорку, Н. Й. Св. Покрови в Петерсон, Н. Дж., Св. Покрови в Рочестер, Н. Й., Св. Юрія в Трентон, Н. Дж., Стрітєння в Фенікс, Ар., і Св. Софії в Чикаго, Ілл.

Список парафій, які мають ще дозбирати пожертв на суму більшу ніж \$500, буде поданий в черговому числі „УПСлова“, за станом на кінець грудня 1964 р. Для цих парафій є час приспінити збірку пожертв ще в цьому році й зайняти в списку парафій-жертводавців більш почесне місце.

А ти, Полісся, шуми...

(Пам'яті Федора Одрача).

В ніч з вівторка на середу — з 6-го на 7-ме жовтня цього року, несподівано й передчасно перестало битися щире українське серце нашого відомого талановитого письменника Федора Одрача. Серце його, сповнене по самі вінця рідкісно великою любов'ю до рідного Полісся, до останнього віддиху билося для нього, несло в безсмертність його овіяну містикою красу і страждання за долю його народу. Мало сказати, що він любив Полісся — він його кохав, кохав щиро й вірно таким величним коханням, яким ніхто й ніколи не зможе покохати людину. Сльїми й радістю, горем і щастям своєї багатой душі перелив у твори найтонші нюанси його життя, його краси, чару, таємничості й величі. Подарував ці твори нам і майбутнім поколінням на вічність, щоб „подих рідної землі“ жив і життя та силу давав, так як його сповнював титаничною силою, яка перемогла всі наступи окупантів і недолю чужини, твердо тримала творче перо в його руці, вела його рівним шляхом служіння своєму народові.

Він був поліщуком, як то кажуть, з крові і кости. Жодні нашарування чужини не покрили його, бо чи ж не породило його Полісся на вічну вірність, чи ж не заповідало йому, щоб в серці своєму зберіг його до смерти й любов свою у пісню про Полісся перелив. „Так, так, юначе, це подих рідної землі“, лилося з верховіття до його душі. „Це чарівний подув неперевершеної і рідної краси, це сила могутня й приваблива, що полонить на віки вічні твоє серце Не нашорешуй

свої вуха, юначе, бо й так нічого не почувеш; сутність великого рідного чару не для твого слуху, не для твого ока — для душі твоєї, юначе. І не жахайся, хай твоє серце заспокоїться, бо те, що коло тебе — це бальзам на твою душу. А дуби он, що перед тобою, старезні і кучеряві, чи не чуєш їхню премудру мову? Чи не чуєш монологи про великі походи лицарів з кривими шаблями? А он ця тужлива мелодія, що зривається з тендітних галузок і тайною розливається по лісі. Це плач молодої бранки. Скигить вона ніби чайка степова... А он ці стрункі хвої та клени стрілисті Вони теж розповідають тобі премудрості неземські. Пісня в їхніх галузках, це хвала Творцеві, що плете золоту тканину на майбутнє для твоєї країни. Серцем і душею сприймай ці віші монологи й співи чарівні, юначе“. („Щебетун“).

Такі „премудрості“ нашептали покійному пралісі Поліські, і не розгубив він їх, а передав широкій Україні і всім її дітям та чужим світам у повісті „Щебетун“ і у всій своїй творчості. Лишив живою „на віки вічні“ свою душу чарівну й змістовну, як рідні праліси, що його викохали, чисту, як „хвала Творцеві“, сильну й прекрасну, як віра, в світле майбутнє України.

Не хочеться вірити, що за цим самим столом, за яким я, сповнена скорботою, сьогодні пишу ці рядки про вже покійного славної пам'яті Федора Одрача, ще так недавно, тільки півтора роки тому, сидів він проти мене щасливий і життєрадісний, повний творчого запа-